

Positieve Heroriëntering Kempen

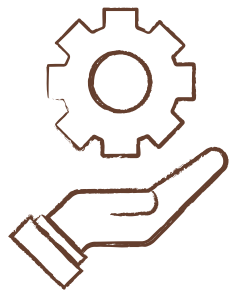
Op de zee van kleine en grote mensen vaart elk gezin een eigen koers. Soms schijnt de zon en passeren er dolfijnen. Af en toe steekt de wind op. Soms komt er een storm. Jullie boot gaat wiebelen en de golven slaan al wel eens overboord. Soms zie je elkaar niet door de harde regen of valt er zelfs al eens iemand overboord.

De storm voelt eng en je wil vluchten. Dat gaat natuurlijk niet, zo midden op de oceaan. Sommigen staan te roepen op het dek, anderen vluchten in hun kajuit. De ene is bang, de andere verdrietig en nog iemand anders boos.

Jullie verlangen allemaal terug naar **rust** en een **kalme zee**, maar weten niet meer hoe uit de storm te geraken. Dan komt er iemand aangevaren in een sloepje. Hij of zij pikt het noodsignaal op en vaart uit naar jullie boot.

De 'procesbegeleider PH' klimt aan boord.

We gaan in een cirkel op het dek zitten.

Het **bovendek** van het schip is de wereld van wat je ziet. Daar zie je meteen wat iedereen doet en zegt. Bij de opstart van het proces daalt de procesbegeleider mee af naar jullie **individuele kajuiten**. Door vragen te stellen, worden we ons samen bewust van wat er nu echt bij iedereen geraakt wordt. Wat vind jij belangrijk? Waarvan doet je hart pijn? Soms zijn mensen bijvoorbeeld heel boos, maar merken we tijdens het gesprek dat er onder die boosheid veel verdriet of angst zit.

Diep onderaan in het schip zit de **motor**. De machine die jullie boot in beweging kan zetten. Wanneer jullie er klaar voor zijn, zakken we samen af naar de machinekamer, op zoek naar wat de motor lijkt te blokkeren.

Plots ziet en voelt iedereen waar het echt om gaat hier op de boot. Het kompas wijst richting het land van hoop en verlangen, maar de motor lijkt vast te lopen. Daardoor wordt de boot makkelijk meegenomen door de hoge golven en wil iedereen terug naar zijn of haar kajuit vluchten. Samen zoeken we hoe we van angst naar verlangen kunnen gaan.

Jullie gaan als gezin aan de slag in de machinekamer. Jullie zoeken hoe de motor draaiende te houden en de schroef in de richting van het eiland van hoop en verlangen te richten. De ene pakt een schroevendraaier en draait alle bouten goed vast. De andere smeert de motor. Nog iemand herstelt de kapotte schroef. Wat zou jouw taak op het schip kunnen zijn?

En plots begint de motor te draaien op volle toeren! De schroef maakt vaart en de boot komt weer op koers.

Elke week komt de procesbegeleider met zijn of haar bootje langs. We proberen samen de gesprekken kort maar krachtig te houden — uit goede zorg, **want zo'n storm kost veel energie**. Na de individuele gesprekken zetten we ons in (deel)cirkels om te praten over wat jullie raakt, maar vooral ook over hoe jullie dromen van het land van hoop. Ons gezamenlijk proces loopt maximaal **vier maanden**. Nadien zitten we opnieuw samen met de vraagsteller om terug en vooruit te blikken.

Samen bepalen jullie de koers die jullie willen varen, ook wanneer het opnieuw begint te waaien. Iedereen zet zich in om zijn of haar taak te blijven vervullen op de boot.

De procesbegeleider zal jullie niet vertellen wat jullie moeten doen. Jullie zijn de kapiteins van het gezinsschip en het roer blijft in jullie handen. Wél helpt hij of zij om zaken bewust te maken en begeleidt hij of zij jullie om van angst naar verlangen te komen. Als een bemanningslid niet wil of kan bijdragen aan de reis, kunnen we enkel het gesprek aangaan en wijzen op de gevolgen van keuzes. We zien echter ook dat wanneer zelfs één gezinslid besluit iets anders te doen, dit impact heeft op de sfeer aan boord en de koers die gevaren wordt.

De mensen zeggen dat er aan land een schatkist ligt... Wat zou er volgens jou in deze schatkist te vinden zijn?

Goede reis gewenst!

